

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 1995. július 16.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

CSAK AMIT AZ ÚR AD!

Alapige: 5Móz 26,11. (II. rész)

„Örömet találj mindabban a jóban, amelyet ád néked az Úr, a te Istened, és a te házad népének.”

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, akárhova nézünk, azt látjuk, hogy minden múlandó, elveszíti az értékét, csökken a teljesítőképessége, a használhatósága. Köszönjük, hogy most többször egymás után megvallhattuk, hogy van valami, ami örök.

Magasztalunk téged, aki egyedül állsz az idő felett, és akinek a kegyelme az égis, és jósága a felhőkig, s akinek a kegyelmessége megmarad örökre.

Köszönjük, Urunk, hogy a te kegyelmedből élhetünk mindnyájan, akkor is, ha erre még sohasem gondoltunk. Köszönjük, hogy eltúrsz minket: azt a sok istentelenséget, hitetlenséget, kételkedő dölyföt, magabiztosságot és kétségbeesést. Azt, hogy sokszor téged vádolunk a bűneink következményeiért. Áldunk téged örökkévaló kegyelmedért, és nagy türelmedért.

Tudjuk, Urunk, hogy egyszer véget ér a kegyelmi idő, és a te kegyelmed ugyan örök, de a lehetőségek nem ismétlődnek vég nélkül, hogy megragadjuk kegyelmedet. Ezért szeretnénk azt most megragadni. Nemcsak megköszönni, hanem szeretnénk elkezdni igazán a kegyelmedből élni. Tedd világossá számunkra mit jelent ez. Ragyogtasd fel előttünk, hogy milyen boldogságot jelentene ez a számunkra.

Kérünk, hogy te magad győzz meg minket arról, hogy minden egyéb ajánlat és kínálat csak szegényebbé tehet bennünket. Beszélj velünk most, kérünk, úgy, hogy adj nekünk értelmes szívet is, hogy lehessen a szívünkre beszélned, hogy készek legyünk igazat adni neked, engedni neked, és ha ajándékot kínálsz, bizalommal nyújtjuk a kezünket, hogy elfogadjuk azt. És ha óvsz valamitől, akkor ne játsszunk még a gondolatával se, hogy mi lenne, ha mégis belemennénk abba.

Segíts el minket most világos látásra és belső határozottságra. Add nekünk azt az eltökéltséget, ami egyre jobban hiányzik ma az emberekből, de ami a tiédet mindig jellemezte. Taníts minket egyértelmű és visszavonhatatlan igent mondani neked, és ezzel együtt nemet mindarra, ami tőled eltávolítana vagy elszakítana.

Kérünk, ajándékozz meg ebben a csendben most a te életet teremtő és életünket tápláló szent igéddel és Szentlelkeddel.

Ámen.

Igehirdetés

A múlt vasárnap örömkeresőbe indultunk. Láttuk, hogy Isten azt akarja, hogy az ember örüljön; hogy az Édenkerten kívül is megtalálja azokat az örömeket, amiket Isten az Ő végtelen kegyelméből elkészített neki. Sőt, hogy visszataláljon az öröm kimeríthetetlen forrásához: az élő Istenhez. Hiszen a vele való hitbeli közösség teszi lehetővé azt, hogy valaki minden helyzetben örülni tudjon. Hogy a között a sok nyomorúság között is, ami közt élünk, mi Istenben – ahogy Pál apostolt idéztük: az Úrban – szüntelen tudjunk örülni. Azt a biztatást, – ha tetszik: házi feladatot – vittük magunkkal, hogy keresd meg, találd meg az Isten által neked elkészített örömeket!

Azt mondhatná erre valaki, és mondta is, hogy ez valóban így van. Isten csakugyan elkészít nekünk sokféle örömet. Például a múltkor az történt, hogy valaki kiküldetésbe ment a munkahelyéről egy dunántúli városba egy kolleganőjével. Útközben nagyon jól elbeszélgettek. Régen érezte már ez a férfi, hogy egy másik ember ennyire megérti őt, ilyen őszintén érdeklődik a dolgai iránt, és ennyire tudja sajnálni az elszenvedett sérelmei miatt. Annál jobban esett ez neki, mert egy kicsit megromlott a házasságuk, sőt az utóbbi időben már nem is igen beszélgetett a feleségével. De az az asszony is elmondta, hogy náluk sem tökéletes a harmónia, így aztán nagyon jólesett megbeszélni a dolgaikat. Sőt, olyan ajándékot készített Isten, hogy az asszony családjának van a Balaton közelében egy kis nyaralója, és a kiküldetésből visszafelé ott töltöttek egy nagyon kedves, meghitt napot. Azóta van értelme újra az életének. Érdemes reggel felkelni, mert tudja, hogy valakinek ő nagyon fontos. Íme, így segít Isten azokon, akiknek az élete már teljesen örömtelenné vált.

Jó lenne, ha itt most elkezdhetnénk beszélgetni, s mindenki elmondaná, mit gondol erről a történetről. Hogyan szól alapigénk: „Örömet találd mindabban a jóban, amit az Úr, a te Istened ad neked és a te házad népének.” Vajon ezt az örömet, amit ez a férfi itt kapott, Isten adta-e neki? Vajon minden örömet Isten készít-e el a számunkra?

Itt valaki éhes volt a megértésre, egyben az öröme, minden szépen el volt készítve. Nem ő választotta ki az útitársát, a főnök jelölte ki kettőjüket erre a hivatalos útra. Jó volt tapasztalni a másik megértését, együtt tölteni azt a napot. Kinek ártottak ők ezzel? És íme egy ember boldogabb lett tőle. Biztos Isten készítette el nekik.

Nos, erre a kérdésre ma nagyon világos választ kell találnunk a Szentírásból, és akárki, akármilyen váddal fog is illetni, ma nagyon határozottan szeretném hirdetni azt, amit Isten ígéje nekünk erről tanít, mert az életünk, sokszor hívó emberek életének a sok gyöngesége, tétovasága, bukása, szégyene, gyalázata mögött az van, hogy itt nem látunk, vagy nem akarunk látni és cselekedni olyan világosan és határozottan, ahogy azt a Szentírás mondja. Éppen ezért alapigénkben, aminek a múlt vasárnap az első felét hangsúlyoztuk: „örömet találd mindabban a jóban, amit az Úr, a te Istened ad neked és a házad népének”, ennek ma a második felét hangsúlyozzuk: „... amit az Úr ad neked és a te házad népének”, abban találd örömet, mert nem minden örömet az Úr készít el.

Miért, más is készíthet nekünk örömeket? Hát hogyne! Hadd idézzek Jakab leveléből egy mondatot, az világossá teszi ezt a kérdést: „Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá” (Jak 1,17.). Tehát vannak ajándékok, adományok, amik felülről valók, és vannak ajándékok, amik alulról valók. Ami felülről való, az jó és tökéletes, ami alulról jövő kínálat, az csak árt nekünk.

Ami felülről való, az a világosság Atyjától száll alá, és ami alulról való, azt a sötétség fejedelme kínálja nekünk. Itt kell tudni nagyon világosan különbséget tenni! Mert az Ördög is segíteni akar az embernek – legalábbis ezt mondja. Csak ezért a segítségért az üdvösségével fizet.

Az Édenkertben is azt állította, hogy segíteni akar: „ha rám hallgattok – mondta –, olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.” Mi rossz lehet abban? És mivel elkezdett rajta gondolkozni Éva, és közben le nem vette szemét a tiltott fa gyümölcséről, egyre inkább megerősödött benne az ördögi gondolat: szép ez a gyümölcs, biztosan jó is. Semmi látható különbség nincs e között és a többi közt. Szakított azért arról és már adta a férjének is. Belement ebbe a csapdába: alulról kínált valaki ajándékot neki, ezt elfogadta, és az életével, az üdvösségével fizetett érte.

De honnan lehet azt megtudni, hogy egy ajándék felülről való vagy alulról való? Onnan, hogy Isten világosan megmondja, mit kínál nekünk. Ami az Ő igéjétől eltér, ami az írott igéjével ellentétes, az biztos, hogy nem tőle való. Ha százszor annak látszik, akkor sem. Ezért életkérdés ebben a szellemi zűrzavarban, amiben élünk, hogy egyre mélyebben, egyre világosabban ismerjük, értsük, belsőleg azonosulva magunkévé tegyük Isten szent igéjét, ami a Bibliában található. Nincs más iránytűje az embernek, ami megóvjá az eltévelyedéstől.

Mondok egy közismert bibliai példát: Jónást Isten Ninivébe küldi, hogy azt az elvetemült várost is megmentse a pusztulástól. Jónás nem akar odamenni, de elindul azért. Lemegy a legközelebbi kikötőbe, ott éppen talál egy hajót, amelyik indulni készül, éppen van még hely a számára rajta, éppen van annyi pénz nála, hogy ki tudja fizetni a hajóért, felszáll tehát erre a hajóra, s elindul Tarziszba. Ellenkező irányba. A felületes szemlélő mondhatná: nem az Úrtól volt elkészítve az a hajó? Éppen... éppen... éppen... minden stimmelt.

Nem az Úrtól volt elkészítve, és ebbe belepusztult a hajó rakománya, és keservesen kellett megtanulnia Jónásnak, hogy ez nem az Úrtól elkészített út volt, még akkor sem, ha minden olyan szépen összejött, mint az említett dunántúli út. Honnan tudjuk, hogy nem az Úrtól volt? Mert megmondta az Úr világosan, hogy Ninivébe menjen, az pedig arra van, Jónás meg emerre indult. Tehát hiába van minden elkészítve, és hiába tanácsolta volna minden vallásos barátja is, hogy erre menjél, őneki azt kellett volna mondania, ha belepusztulok is, oda megyek, mert ezt mondta az Úr. És ami attól eltér, vagy pláne azzal ellenkezik, az nem az Úrtól van, akkor sem, ha minden szépen összejön és egészen úgy látszik, hogy emiatt semmi baj nem történik.

Az igében meg van írva: ne légy házasságtörő! Az, hogy: „Ne paráználkodj!” ezt jelenti. Ez a férfi ezen az úton kitört a saját házasságából és betört a kolleganője házasságába. Azok az örömek, amiket ezen az úton szerzett, biztos, hogy nem az Úrtól voltak. És egyáltalán nem biztos, hogy senkinek sem ártottak vele.

A nyári csendesheteinken kétségbeesve látom, hogy mi kárt okoz gyermeklelkekben egy-egy válás. S az így szokott kezdődni sokszor. Amikor olyan szépen minden összejön: egy kellemes nap, végre ő megért, azt kapom tőle, amit a feleségetől egy életen át hiába vártam – és észre sem veszi, hogy elhintették a gyomok magvait, és az ott nő, és egyszer valami tragédia lesz belőle. Ezért hangsúlyozza itt Isten: „örömet találj mindabban a jóban, amit az Úr, a te Istened ad néked és a te házad népének.” Ha valami úgy öröm, hogy csak te örülsz, és a házadnépe szenved miatta, az nem az Úrtól való öröm. Ő olyan örömet ad, ami rajta keresztül az egész társaság életét megszépíti.

Jó lenne, ha engednék, hogy Isten leleplezze ma a legnemesebb, legszebb vágyainkat, elképzeléseinket is, amikről azt hittük, hogy az Úrtól van; ha annak nem örül a házunk népe, ha az nem egyezik Isten igéjével minden ponton, akkor az nem tőle elkészített öröm, vállalkozás vagy feladat.

Ezt kell nekünk felismernünk, és mindarra, amit Isten kínál, bizalommal igent mondanunk, még ha egy-egy próbába, szenvedésbe van csomagolva, akkor is; abból öröm lesz és áldás lesz, ha Ő adja. És mindarra, amit nem Ő kínál, határozott nemet mondani, és el sem szabad kezdeni vele foglalkozni: hogy de ha mégis, csak egy kicsit, csak megpróbálom – biztos, hogy baj lesz belőle nekünk és a házunk népének.

Hadd mondjak néhány szép példát arra, amikor Isten hívó gyermekei ezt következetesen, áldozatok árán is, megvalósították az életükben.

Dániel tizenéves fiú volt, amikor Nabukodonozor elpusztította Jeruzsálemet, és az izraeli ifjak színe-javát elhurcolta Babilonba. Külön nevelést adtak nekik, meg kellett tanulni először is az elnyomó hatalom nyelvét, elsajátítani a vallását – első mindig az ideológia, – közben tömték őket: osztályon felüli elemőzsiát kaptak, és igyekeztek megtanítani sok mindenre. És mit olvasunk erről a fiúról: „Dániel azonban eltökélte az ő szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a király ételével és azzal a borral, amelyből ivott, és kérte az udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát megfertőztetnie.”

Dániel egyszer határozott igent mondott Isten igéjére. Az igében meg van írva az is, hogy mit lehet enni és mit nem. Ez az ő számára isteni parancs volt. És egy ilyen lehetetlen helyzetben, mint deportált fiú, még mindig ragaszkodik az igéhez. – Hát ez illúzió! Hát majd ővele kivételt tesznek! Hogy képzeli?! Akár az életével is fizethet érte. Ez engedetlenség. Ott nincs diskurálás arról: ki mit eszik, meg mit nem eszik. Örüljön, hogy ilyen jót kap. – Ő azonban eltökélte magában, hogy ragaszkodik Isten igéjéhez, és előáll azzal a képtelen kéréssel a főudvarmesterhez: ne kelljen disznóhúst enni, ne kelljen bort inni. Adjon nekik zöldségfélét meg vizet, meglátja, hogy nem fogynak le ettől.

Isten elvégezte ennek a pogány embernek a szívében, hogy engedett a fiú kérésének – ami megint tiszta képtelenség, de Isten szokott ilyeneket csinálni –, és akkor mit olvasunk: „Engedett nekik ebben a dologban, és próbát tett velük tíz napig. Tíz nap múlva pedig szebbnek látszott az ő arcuk és testben is kövérebbek voltak mindazoknál az ifjagnál, akik a király ételével táplálkoztak. Elvette azért a felügyelő az ő ételüket, és az ő italukul rendelt bort, és adott nekik zöldségfélét. Az Isten pedig adott ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcsességet.”

Egyszer igent mondott Isten akaratára, és ebben bennfoglaltatott még az étrend is. És ehhez ragaszkodik. És ez az igen azt jelentette, hogy ezzel együtt nemet mondott mindarra, ami ettől eltántorítaná. És Isten különösképpen megáldotta ezt a döntést.

Egy kicsit később, a fogság után, Nehémiás hazamegy, hogy megépítse Jeruzsálem kőfalait. Nehezen halad a munka, kevesen vannak. Körül a gúnyolódó és fenyegető ellenség, és akkor végül segítség érkezik. Az ellenség közül néhányan azt mondják: hadd építsünk mi is veletek együtt. S mit mond Nehémiás? Nem veletek kell nekünk ezt a falat megépítenünk! És nem fogadja el a felkínált segítséget. Minden munkáskezre szükség lenne. Gőgös Nehémiás? Nem! Isten világosan megmondta neki, hogy kik építhetik ezt a falat, és mivel ő ezt szem előtt tartja, ezért világosan érzékeli, hogy a szándék itt nem tiszta. Ezek nem a falat akarják építeni, ezek be akarnak épülni a

népbe, hogy belső ellenségként ártsanak nekik. Köszönjük, ebből nem kérünk! Inkább tartson tovább, inkább még rövidebbek lesznek az éjszakáink, de ebből nem kérünk! Miért? Mert nem az Úrtól felkínált segítség.

Isten gyermekei ezt érzékelik, és aki az Isten ígését komolyan veszi, az mer ilyen nehéz helyzetben is nemet mondani. Lesz, ami lesz!

Holnap olvassuk majd a kalauzunk szerint a Cselekedetek Könyve 16. részét. Éppen azt a szakaszt, ahol Pál apostolék megérkeznek Filippibe, és ott egy jövendőmondás képességével megvert kislány elkezdi kiabálni az utcán, hogy ezek az emberek a magasságos Isten szolgálói, és az üdvösség útját hirdetik nektek. És Pál leállítja, kiúzi belőle ezt a tisztátalan lelket, aminek az lesz a következménye, hogy őket összeverik, börtönbe csukják, és nagyon sokat kell szenvedniük.

Miért hallgattatja el? Örüljön az ingyen reklámnak! Hát nem igazat mond ez a kislány? A magasságos Isten szolgálói, és az üdvösség útját hirdetik nektek. Igaz. Igen ám, csak hogy Pál nemcsak azt nézte, mit kínál valaki, hanem azt is: ki kínálja azt? Ez a leány nem az Isten Szentlelkétől indíttatva szól, hanem démoni lélektől. Akkor köszönjük szépen, nem kérünk belőle! És ha az utat készít az evangéliumnak? Nem készít utat, csak úgy látszik, de a látszat nem csalja meg azokat, akik megtanulnak határozottan engedelmeskedni Isten ígésének. Mondhat, amit akar, mivel tisztátalan lélek mondja belőle, nem kell! Hallgass! De ez nekünk most olyan jól jönne. Ne jöjjön jól semmi, ami alulról jövő ajándék. Nem kérjük, el vele!

Akárhol nyitjuk ki hasonló szituációban a Bibliánkat, azok, akik valóban Isten gyermekei voltak, akiket a Szentlélek vezetett, akik tudták, mit jelent engedelmeskedni, azokat mindenütt ez jellemzi. Határozott és visszavonhatatlan igen mindarra, amit Isten mondott és kínál, és ugyanilyen határozott és megmásíthatatlan nem mindarra, ami nem Istentől jön, ami alulról való.

Két kérdésre kell nekünk ma becsületesen válaszolnunk:

1) Elfogadunk-e mindent, amit Isten kínál nekünk? „Örömet találj mindabban a jóban, amit az Úr, a te Istened ad neked és a te házad népének.” A testi ajándékokat is, a lelki áldásokat is. Kell-e nekünk minden reggel az az ige, amit Isten kínál nekünk? Nem biztos, hogy mindenkinek kell. Van, aki fitymálja, félreveti. Vagy nem gondol semmit, csak éppen nem fogadja el.

Kell-e nekünk az az üdvösség, amiért Jézus az életével fizetett? Kell-e nekünk a bűnbocsánat, vagy még mindig ezzel a hamis szöveggel mentegetőzünk a szent Isten előtt: nem öltem, nem loptam, nem raboltam ... én tulajdonképpen nem is vagyok bűnös. Ez azt jelenti: nem kell az az ajándék, ami nélkül soha nem fogunk üdvözülni. És elfogadjuk-e Isten kezéből a próbákat, amivel egyszer csak áthúz egy tervünket? A veszteségeket? Ki tudjuk-e mondani, amit Jób az iszonyatos veszteségei közepette mondott: „Mindazt, amim volt, az Úr adta, most nem tudom miért, de az Úr elvette, és ettől függetlenül legyen áldott továbbra is az Úr neve.” Az egészről nem ért semmit: ez mire jó, de elfogadja Istentől. Aztán az elfogadás után megbeszéli vele, elmondja Istennek a lázadásait, a kételyeit, a háborgását. Felteszi a kérdéseit, és végén választ kap a kérdéseire. És még ajándékokat is kap.

Az első kérdés: elfogadunk-e Istentől mindent, amit Ő ad nekünk?

2) És a második kérdés: készek vagyunk-e határozott nemet mondani mindarra, amiről tudjuk, nem Ő kínálja?

Valaki kapott egy levelet most a napokban, névre címezve. A levélben többször is, nem külön beleírva, hanem ugyan-olyan nyomtatással, becses nevét olvashatta:

CSAK AMIT AZ ÚR AD!

Őn egy szerencsejátékon nyert ötmillió forintot. Amennyiben az itt mellékelt árúk közül valamit megrendel, jelentkezétek érte. Mit csinált vele? Apróra összetépte és a szemétkosárba dobta. Dehát milyen vétek ez! Hát hogy juthat az ember ötmillió forinthez? Azt fel lehetne használni Isten céljaira. – Ha ez Istentől való ajándék lenne! Honnan tudja, hogy alulról jövő ajándék? Onnan, hogy Őn szerencsejátékon nyert ... és az egész ködös és homályos. Honnan ismerik őt, nem vett részt szerencsejátékon és így tovább ...

Más valaki kap egy levelet, hogy jelentkezétek egy csodálatos két személyre szóló utazásra, és párhuzamosan rendeljen meg az itt mellékelt okkult könyvekből valamennyit. Ő elkezdett gondolkodni: megrendelem a könyvet, eldobom, és ezt a két jegyet, mivel átruházható – még ez is benne volt – odaadom meglepetésként a szüleimnek. Ez az, amibe nem megy bele Isten gyermeke. Eddig sem megy el ezen az úton. Ha ez az ára, meg ez a forrása, akkor a tűzben a helye. És később sem jut eszembe: én bolond, pedig elutazhattam volna oda. Akkor lettem volna bolond, ha az alulról jövő kínálatot elfogadom, mert annak nagyon nagy ára van mindig. Csak ezt nem vesszük komolyan, mert szellemileg annyira vakokká váltunk.

Egy fiatalembernek nagy szüksége lenne most egy kis pénzre, azért, hogy ősztől az életét továbbfolytathassa. Keres magának állást, és kapott egy jó ajánlatot. Igazi könnyű nyári pénz, de idefigyelj: nem kell róla beszélni, azt mondjuk, hogy ... és itt ő közbeszólt: ne folytasd! Köszönöm, akkor nem kérem! Mi az, hogy akkor? Hát ha azt kell mondani, ami nem felel meg a valóságnak, meg nem szabad róla beszélni, akkor ezt sötétben kell csinálni, s akkor köszönöm, nem kérem! Nem értették. Nincs szüksége a pénzre? Dehogy nincs! Keresi tovább a munkalehetőséget. De ő Istentől, felülről vár jó adományt, a világosság Atyjától, és nem a sötétség fejedelmétől. Nem könnyű ám kimondani ilyeneket.

Olyan szégyellnivaló az, testvérek, hogy sokszor még hívők is ezt túlzásnak tartják. Az Istennek való engedelmisséget túlzásnak. Ez leleplezi azt, hogy milyen kisigényű és nivótlan sokaknak a keresztyénsége. Fogalmunk sincs arról, mit jelent döntéseket hozni. Ezért kell látni azt sokak életében, amit Heisenberg így ír az egyik munkájában: „életünk legtöbb gyengeségének az az oka, hogy a cselekedeteink mögött nincsenek döntések.” Férfias, kemény döntések. Átgondoltam, látom világosan: ez igen. És akkor is igen, ha árat kell érte fizetnem. És mivel erre igent mondtam, az összes többire, ami ettől idegen, nemet mondtam. És adott esetben újra nemet mondok, és harmadszor is nemet mondok, és el sem kezdek alkudozni és gondolkodni róla.

Akiben ott van ez a határozottság, annak néha nagy áldozatokat kell hoznia, de az halad előre a hitben, és azt használhatja Isten mások javára is. Az ilyen emberen keresztül valóban mennyei erők áradnak át, mert az ilyen ember használható eszköz lesz Isten kezében.

Ne csak azt nézzük: mit kínálnak, hanem: ki kínálja. Egyezik-e az Isten igéjével? Ígért-e ilyet a mi Urunk? A világosság Atyjától jön-e ez, vagy a sötétség fejedelmétől. Mert a körülmények még nem minősítenek semmit. Az, hogy éppen ott a hajó, meg éppen indul, meg éppen van annyi pénzem – ez nem minősíti ezt a hajókázást. (Mint ahogy meg is kellett tennie keservesen Jónásnak visszafelé az utat a cethalban.)

Jézus Krisztus igazán éhes volt már a negyvennapos böjt végére, és a negyvennapos böjt végére ért már, igazán jogos volt az Ördög ajánlata: neked van hatalmad, itt vannak a kövek, változtasd őket kenyerekké. És Jézus nem változtatta a köveket ke-

nyerekké, pedig éhes volt, pedig nem akart tovább böjtölni, pedig lett volna hatalma. Miért nem változtatta? Mert alulról jött a kínálat. És nem igaz, hogy ez senkinek nem okoz kárt. Az Atyával való kapcsolata ment volna tönkre rajta. Mint ahogy sok-sok emberi kapcsolat is tönkremegy egy ilyen sötét dolgon.

Jó lenne, ha Jézus határozottsága lenne a példa számunkra sokféle megingásunk, félelmünk, bizonytalanságunk közepette! Kétségbeejtő az, hogy rohamosan szaporodik azoknak a férfi ismerőseimnek a száma, akik vagy maguk mondják el, vagy a feleségük, vagy gyerekeik, hogy apuka beleszeretett egy másik nőbe, és most ott szenved szegény kettőjük között. Mert nem tudja, kihez ragaszkodjék, hiszen szereti a feleségét, és imádja a gyerekeit, de most már nem hagyhatja magára azt a másikat sem. Felelőssé lett érte. Milyen törést jelentene annak az idegennek az életében, ha ő egyszer csak hátat fordítana neki?

Istentől készített ajándék ez? Ez a kérdés, hogy melyikükért felelős, egyszer már eldőlt, amikor egy nőnek azt mondta: hozzám jössz-e feleségül és én hozzád holtig hű akarok maradni. Az lehet, hogy közben megromlott az a kapcsolat, lehet hogy nagyot csalódott a másikban – minden lehet. De az nem kérdés, hogy ő kihez tartozik, és kiért felelős. És valahogy ezen belül kellene helyrehozni. Ha egy ennyire megromlott házasság rendbe jön és meggyógyul, az mindig így szokott meggyógyulni. Emberek Isten előtt megalázzák magukat, nemet mondanak minden egyéb kapcsolatra, és itt keresik meg a maguk bűneit és mulasztásait, vagy ezt vállalják el teherként – mert néha már azzá vált, és akkor következik az az ige: „Szenvedjétek el egymást szeretetben”. Senkinek sem kívánom, de aki vállalja így is, kiderül, hogy utána csodák történnek. De ehhez kellett egy kíméletlen döntés, amikor önmagával szemben volt kíméletlen. Mivel ennek az egy nőnek én egyszer igent mondtam, ez azt jelenti, hogy az összes többinek a világon nemet mondtam. És ehhez tartom magam. Ide kellene felnőni, vagy ehhez erőt kérni és kapni Istentől, és akkor nem okoznánk annyi tragédiát a mi házunk népének, meg magunknak. Akkor megtalálnánk az örömet mindabban a jóban, amit az Úr, a mi Istenünk készít el nekünk.

Tudom, testvérek, mint lelkigondozó, hogy könnyű erről beszélni, de néha rettenetesen nehéz egy ilyen döntést meghozni és ahhoz tartania magát az embernek. De kiutat, szabadulást, megoldást – vagy újabb tragédiák elkerülését csak így érheti el valaki. Készek vagyunk-e elfogadni mindent, amit az Úr, a mi Istenünk, ad nekünk? Ami ránézésre nekünk rossznak tűnik, azt is, ha Ő adja. Meg fogjuk benne találni az örömünket és a mi házunk népének is áldás lesz. És készek vagyunk-e legalább engedni most Istennek: Uram, bátoríts engem, és add, hogy határozott nemet mondjak arra, amivel már elkezdtem játszani, vagy amiről nem is tűnt fel, hogy nem tőled való. Hadd lássam ezt világosan, és én kész vagyok neked engedni. Ha ezért árat kell fizetni, akkor is.

Ha valaki, akkor Jézus Krisztus adott nekünk erre példát. Milyen árat fizetett azért, hogy minket Isten gyermekeivé tegyen! És ha neki nem volt drága az Ő tiszta és bűn nélküli élete, akkor nekünk se legyen drága az, hogy bűnökkel, tisztátalan kapcsolatokkal vagy gondolatokkal szakítunk annak érdekében, hogy az Istentől elkészített öröm kiteljesedjék az életünkben és kicsorduljon a szívünkben még a házunk népére is.

Imádkozzunk!

Istenünk, azt mondtad, hogy nem vetsz reánk elhordozhatatlan igát, és te most sem terhekről beszéltél, hanem örömökről. Megvalljuk bűnbánattal, hogy mi terheljük meg nagyon sokszor magunkat és egymást. Mi terheljük meg a lelkiismeretünket. Elfolytak drága energiáink tisztátalan csatornákon. Törjük a fejünket, hogy hazugságainkat hogy leplezzük újabb hazugságokkal. Aztán néha szégyelljük magunkat, de rohanunk tovább, és igyekszünk meggyőzni magunkat és másokat, hogy egy ilyen világban nem lehet másként élni.

Könyörülj rajtunk, és taníts meg minket mégis egy tisztátalan világban tisztán gondolkodni és élni; minden erőtlenségünk, gyávaságunk, bizonytalanságunk ellenére határozott döntéseket hozni. Ajándékozz meg Szentlelkeddel, hogy tudjuk tartani magunkat az igédhez, hogy értsük a te igédet. Kérünk, ne vigyél minket és ne engedj minket olyan helyzetekbe, ahol nem tudunk kiigazodni. Annyira összekavarodunk, hogy nem látjuk, melyik az általad mutatott út.

Ajándékozz meg mindnyájunkat, akik most itt vagyunk, tiszta látással, hogy mi az, amit te kínálsz, és mi az, ami alulról jön. Ajándékozz meg minket belső erővel, hogy még ma tudjunk dönteni és annak megfelelően cselekedni. Ne csúszunk vissza, ne sodródjunk újra, és ne lehessen becsalni minket csapdába. Hadd legyen veled olyan szoros közösségünk, hogy leperegjen rólunk minden kísértés. Végy körül a te oltalmaddal, és segíts a hitnek a pajzsát tartani magunk előtt, amellyel a gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjuk. Tégy minket áldássá házuk népe számára is.

Könyörgünk, Urunk, hogy ezt a bátorítást adjad azoknak is, akik csendes-heteken vannak ezen a nyáron. Kérünk, áldd meg azt a nagy csapatot, amelyik tegnap indult el Neszmélyre. Te magad beszélj ott külön-külön velük. Olyan nagy szükség van gyülekezetünkben és másutt is élő hitű, neked szolgáló emberekre. Hadd legyen a te műhelyed az az otthon, és hozzád haza ilyeneket.

Áldd meg, kérünk, a most következő zenei heteket is, és minden gyermek- és ifjúsági konferenciát; és minden lehetőséget, ahol csak egy félóra is valaki a te igéd előtt meghajol. Legyen a te igéd egyre többünk lábainak szövétneke és ösvényünk világossága.

Ámen.